

Την Πέμπτη 23 Απριλίου, ανήμερα του Άη-Γιώργη, πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος Κορυφής της ευρωζώνης. Ο δράκος, όμως, που απειλεί το ευρωπαϊκό οικοδόμημα δεν εφονεύθη. Αντιθέτως, λίγα πράγματα. Πέραν της τυπικής επικύρωσης της εισήγησης-απόφασης της συνόδου των υπουργών Οικονομικών (Eurogroup) της 9ης Απριλίου για το γνωστό «πακέτο» των 540 δισ. ευρώ – ένα μικρό ποσό σε σχέση με το μέγεθος του προβλήματος που αντιμετωπίζουμε, κάθε άλλο παρά «μπαζούκα» – ουδέν ουσιαστικό.

Σχετικά με το κύριο θέμα, το Ταμείο Ανάκαμψης (Recovery Fund), δηλαδή τον τρόπο δημιουργίας του, τον τρόπο χρηματοδότησής του και τον τρόπο διανομής των πόρων του – το κομβικής, δηλαδή, σημασίας ερώτημα εάν θα διανεμηθούν στα κράτη μέλη ως μεταβιβάσεις ή εάν θα προστεθούν στο χρέος τους– οι ευρωπαίοι ηγέτες αρκέστηκαν να το παραπέμψουν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή και την Πρόεδρό της, την κυρία Ούρσουλα φον ντερ Λάιντεν, για τα περαιτέρω. Και θα ξανασυναντηθούν, αυτή τη φορά μάλλον διά ζώσης, στις 6 Μαΐου στις Βρυξέλλες για να ξαναδούν το θέμα. Και βλέπουμε...

Αυτή δεν είναι μια αποφασιστική και θαρραλέα Ευρώπη. Είναι μια Ευρώπη του «βλέποντας και κάνοντας». Είναι μια Ευρώπη που, δυστυχώς, συνεχίζει να «παίζει με τη φωτιά», όπως κατ' επανάληψη έχω πει.

Μια Ευρώπη του «βλέποντας και κάνοντας» – δυστυχώς!

Συντάχθηκε από τον/την Κ. ΓΑΤΣΙΟΣ
Δευτέρα, 27 Απρίλιος 2020 10:07 -

Το θετικό από τη Σύνοδο Κορυφής δεν είναι τόσο, ή κυρίως, η αποδοχή από όλους (συμπεριλαμβανομένης της κυρίας Μέρκελ) ότι η απαιτούμενη χρηματοοικονομική παρέμβαση θα πρέπει να είναι μεγάλη –«μιλάμε για τρισεκατομμύρια και όχι δισεκατομμύρια», δήλωσε η κυρία φον ντερ Λάιντεν. Το πλέον σημαντικό, κατά την άποψή μου, είναι ότι ετέθη επισήμως και αποτελεί πλέον μέρος της επίσημης ατζέντας η αναγκαιότητα (μέρος από) τα ελλείμματα που δημιουργούνται στην προσπάθεια αντιμετώπισης των επιπτώσεων της πανδημίας να χρηματοδοτούνται από μεταβιβάσεις και όχι από νέο χρέος.

Είναι γνωστό από δημόσιες παρεμβάσεις μου, συνεντεύξεις και άρθρα, ότι η άποψη «μεταβιβάσεις και όχι χρέος» αποτελούσε από την αρχή της κρίσης τη βασική μου θέση. Σήμερα αποτελεί κοινό τόπο. Αυτό είναι κάτι που, ασφαλώς, με ικανοποιεί. Πλην, όμως, δεν ήταν εξ αρχής έτσι. Αντιθέτως, η άποψη αυτή, που τώρα γίνεται ασμένως δεκτή, αρχικά αντιμετωπίστηκε από πολλές πλευρές απαξιωτικά, για να μην πω χλευαστικά. Χαρακτηρίστηκε ως κάτι «εξωτικό», «μη σοβαρό», «δεν υπάρχουν λεφτόδεντρα» και άλλα τέτοια του συρμού.

Τα αναφέρω αυτά όχι για κάποιον άλλο λόγο, αλλά ως αντίστιξη στο γεγονός ότι η άποψη «χορηγίες και όχι δάνεια» άρχισε να γίνεται αποδεκτή εγχωρίως μόνον όταν άρχισε να συζητιέται όλο και περισσότερο από ξένους οικονομολόγους και δημοσιογράφους και, εν τέλει, να υιοθετείται από κυβερνήσεις, με προεξάρχουσα εκείνη της Ισπανίας. Αυτό είναι φαινόμενο βαθιά προβληματικό. Είναι προβληματικό, δηλαδή, το ότι η χώρα δε σκέφτεται με το δικό της μυαλό, αλλά με το μυαλό των άλλων. Ότι προτιμά να αναμασά αυτά που λένε άλλοι, αντί να έχει κάτι δικό της να πει.

Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο που είναι προβληματικό και απογοητευτικό. Η Ισπανία δε δίστασε να αναγορεύσει το αίτημα «μεταβιβάσεις και όχι δάνεια» ως ένα μείζον θέμα όχι μόνο για την ίδια, αλλά και για όλες τις χώρες με πολύ μικρό δημοσιονομικό χώρο (όπως η Ελλάδα) και, τελικά, για την ίδια τη συνοχή της Ευρώπης. Και το έθεσε με τρόπο ευθύ και επίσημο. Με συνεντεύξεις και δηλώσεις ακόμη και της αναπληρωτή πρωθυπουργού της και με ένα non-paper προς τους ευρωπαίους ηγέτες, το οποίο φρόντισε να γνωστοποιηθεί και στα μέσα ενημέρωσης. Πέτυχε, έτσι, να κάνει την πρότασή της κεντρικό θέμα της ευρωπαϊκής πολιτικής ατζέντας.

Στη θέση, όμως, της Ισπανίας θα έπρεπε να είναι η Ελλάδα. Γιατί η Ελλάδα διατρέχει πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο κατάρρευσης από εκείνον της Ισπανίας –για την ακρίβεια, τον μεγαλύτερο μεταξύ των χωρών της ευρωζώνης– και έχει πολύ περισσότερους λόγους να επειγεται για μια τέτοιου είδους διευθέτηση. Πριν μια βδομάδα, στις 17/4, πολύ πριν

Μια Ευρώπη του «βλέποντας και κάνοντας» – δυστυχώς!

Συντάχθηκε από τον/την Κ. ΓΑΤΣΙΟΣ
Δευτέρα, 27 Απρίλιος 2020 10:07 -

δημοσιοποιηθεί η πρόταση της Ισπανίας, με δημόσια παρέμβασή μου είχα παροτρύνει την ελληνική κυβέρνηση «να τολμήσει». Είχα δε προβλέψει ότι μια εκ μέρους της πρωτοβουλία κατάθεσης μιας καλά επεξεργασμένης πρότασης στην κατεύθυνση «χορηγίες αντί για δάνεια» θα έβρισκε πολλούς στην Ευρώπη που θα συμφωνούσαν μαζί της. Δυστυχώς, η κυβέρνηση παρέμεινε άτολμη. Προτίμησε να είναι ακόλουθος άλλων και, μάλιστα, με μισόλογα μέσω δημοσιευμάτων στον τύπο. Είναι πράγματι κρίμα!

Ένα γνωστό τσιτάτο που συχνά χρησιμοποιείται στο πλαίσιο της ελληνικής πολιτολογίας είναι η φράση «να έχουμε (ως Ελλάδα) ισότιμη παρουσία στα διεθνή φόρα, να επηρεάζουμε τις εξελίξεις». Τις εξελίξεις μια χώρα τις επηρεάζει ή εάν διαθέτει μεγάλη οικονομική δύναμη (η Ελλάδα δεν διαθέτει), ή εάν είναι μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη (η Ελλάδα δεν είναι), ή εάν ξεχωρίζει και πείθει με τις ιδέες και τις προτάσεις της –εάν, δηλαδή, γνωρίζει να κάνει πολιτική. Αυτό είναι που θα πρέπει να μπορεί να κάνει η Ελλάδα, αλλά δυστυχώς δεν κάνει. Είναι κρίμα που η σοβαρότητα την οποία η κυβέρνηση επέδειξε στην αντιμετώπιση της πανδημίας δεν μπόρεσε να κεφαλαιοποιηθεί σε επιρροή στην οικονομική αντιμετώπιση της κρίσης σε ευρωπαϊκό επίπεδο και σε αναβάθμιση του ρόλου της χώρας στα ευρωπαϊκά πράγματα. Αντιλαμβάνομαι, βέβαια, ότι η μετάβαση από το ένα στο άλλο συνιστά ένα μεγάλο ποιοτικό άλμα το οποίο, ίσως, δε θα έπρεπε ούτε να απαιτώ, ούτε να αναμένω.